

ממתק לשובת

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע
כניסת השבת 4:40 4:54 4:44 4:58
אחרי השבת 5:48 5:56 5:54 5:57

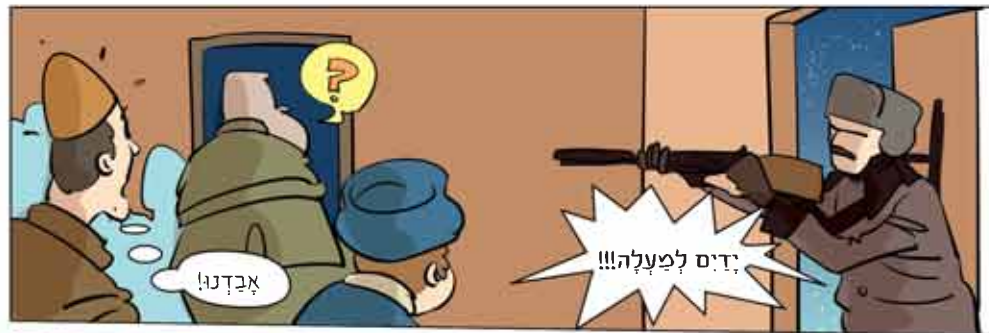
שְׁלֵהֶבֶת בְּגָבוֹל

תל-אביב-יפו
Tel-Aviv-Yaffo
שולחם - P.P.
ש"ש 67'

תקציר: לאחר מלחמת העולם השנייה, קבוצת פראיזנים שפצצה בצד הרוסי, מבריחה את הגבול לעבר פולין. הקבוצה פולטת יהודי זקן ואצילי, שהצטרף אליהם עוד בפלחמיה. דרך הבריחה קשה וקרה, ובאמצעה הם עוצרים להתחפש זמן קצר בביתן שומר הגבולות שנקרא לסיור. ר' יואל קאהן מתחיל להדליק חגיגה ובלים מבעתים.

מאת עוזי קפלון

א לשמור על קדושת הגיליון

עריכה: ד. גרוזמן
ניקוד ועיצוב: פרלשטיין אירויס: רפי דרוק
משתתפים: מ"מ הרשקוביץ, עוזי קפלון
לחומנות: 073-2480711
יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000 • טל' 03-3731777 • פקס' 03-960169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

נהנים עם איצי

יוסי: חבל... ממש חבל!

חיים: נכון. בסך הכל הודענו שמי שישאר עד סוף תפלת שחרית של שבת לומר "אמן" ו"אמן, יהא שמיא רבא", יקבל כרטיס שיזכה אותו בפרס. זה היה יכול להיות ממש מבצע מצלח בשביל הילדים הקטנים בבית הכנסת.

יוסי: דוקא הייתי בטוח שהילדים יתלהבו! אבל אתה רואה, הגיעו רק ארבעה ילדים והאחרים רצו לחצור לשחק...

חיים: בקצור – אין טעם להמשיך! לא רוצים טובות, לא צריך!!

יוסי: רגע, רגע... כל-כך מהר להרים ידים? שכחת מהתקיפות וההתעקשות של בני ישראל, עליהם אנוחנו לומדים בפרשה? בני ישראל, קשרו את השם – האליל של המצריים – מבלי לחשש, והכינו אותו כך במשך ארבעה ימים לקרבן פסח, אף-על-פי שהם ידעו שזה מכניס אותם לסכנה! בוא נהיה גם אנוחנו קצת עקשניים...

חיים: אתה צודק. הרבי מליובאוויטש מצין גם את הנהגתו של רבי יוסף-יצחק, הרבי הקודם של חב"ד – שיום ההלולא שלו יחול השבוע. הוא הפיץ יהדות במסירות-נפש, בתקיפות, בכל רחבי רוסיה – גם כשהשלטון הקומוניסטי רדף אותו. וגם בהגיעו לאמריקה התעקש להמשיך את הפעילות הגדולה על אף היותו חולה וחלוש. כך נהג גם הרבי עצמו, בכל שנות נשיאותו. גם אנוחנו נמשיך ונתעקש במבצע הקטן שלנו ואולי עוד תהיה לנו הצלחה גדולה.

תקציר: רגע לפני הבזיון הגדול מעניק מונבז לאצבון בחשאי צינית חדשה לשרה ומחזרת. החברים בפתח אינם יודעים זאת, כמוכן, והם ממתינים לטורף...

59 מונבז מפתיע

ברגע בו נפתחה דלת בית המדרש ופניו של אצבון הופיעו, פצחה קבוצת ה'נאמנים' במקלה המתכננת: "קרח! קרח! הבלע באדמה, או צא מן הכתה!" תוך שהם מצביעים על אצבון שעמד בפתח נבוך, המום מקבלת הפנים... חיוך קטנטן, עקשן, בזויות שפתיו...

גדעון הביט בו בתדהמה. היצוק הוא מפלדה, נער זה, אם משיש הוא עשוי? כל הכתה, כמעט, לועגת לו, והוא מחיך!

חמתו של גדעון גאתה. האמנם כל המאמץ היה לשוא? הוא קפץ ממקומו ונגש הישר אל אצבון והרים בתנופה את כנפיו טליתו, כשהוא קורא בקול מוכיח: "איככה לא תבוש, אצבון, להופיע בשערי בית מדרש וללמד תורת משה, בעוד לגופך טלית בשיטת קרח?! טלית שאין בה חוטי תכלת... כלומר, אה... בעצם..."

נפער פיו של גדעון בתדהמה והוא נאלץ דום באמצע המשפט, שעה שקלט במבטו את חוטי התכלת המהדרים משתלשלים להן בין חוטי הלבן, כדין וכהלכה. חיוך רחב פשט על פניו של אצבון. "הלוא תתן לי לעבר?", אמר לגדעון, שעוד עמד מולו המום ופניו מאדימות כשרש עלי הסלקא...

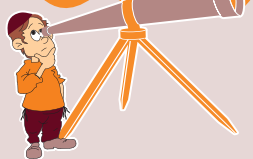
גדעון שב למקומו בראש מרכן, לא מעז להביט בפני חבריו. מוחו התגעש בשאלה: "מי הוא זה ואיזהו אשר סכל את התכנית הכללית כד מצלחת, שלו? היתכן שמונבז בגד? חצי דקה לאחר הארוע המביך, נכנס לפתח מונבז, וצעד הישר אל מקומו ללא הבט ימין ושמאל. משהו בתנועתו אמר לו לגדעון, כי יש ממש בחשדו.. הוא רמז לחבריו בעיניו והצביע בחשאי לעברו של מונבז, כאומר: "זה הוא; אני בטוח!".

בהפסקה, כאשר גדעון ובדק בתיקו. בתוכו נמצאה טלית שכלה תכלת ללא חוטי תכלת... החשד הכבד התאמת.

משך יום הלמודים עבר באוירה מעיקה. מונבז עצמו יכול היה לחוש בקלות במבטים הכועסים שהוטחו בו בדממה. בסוף היום הוא ארז בחפזה את תיקו, עוצר בכוח את דמעותיו, ובקש למהר לביתו. לא שהתחרט על מעשהו. אבל המחיר לא היה קל. והרי אלה הם חבריו הנאמנים מאז הגיע לארץ הקודש... בקרו הרחוב הוא נחסם. מולו עמדו גדעון, מישאל ואליצפון בזרועות שלובות ועיניהם יורות ברקים. "מונבז!", סגן גדעון בקשיחות. "עמד רגע ואמר לנו, למען נדע את אשר לפנינו: הלנו אתה אם לצרינו?".

דמות מהפרשה

אליצור בן חננאל

כשהיינו במצרים, היה השעבוד קשה מאוד. אנחנו, הילדים, היינו מנסים לשמח את עצמנו בדרך שונות, שבראשן למוד התורה. אך היו גם כל מיני אמרות וספורים מצחיקים, שעזרו לנו לשמר על מצב הרוח.

אחד מאותם ספורים היה כד:

בזוֹשְׂרָאֵל אֶחָד סִים אֶת הַעֲבֹדָה הַקָּשָׁה, וּפְנָה לִלְכֹת לְבֵיתוֹ עִם תְּרֵמִיל כָּלִי הַעֲבֹדָה. וְהָנָה עֹבֵר בְּמִקוֹם אֶחָד הַשּׁוֹטְרִים הַיְהוּדִים, רְכוּב עַל סוּס.

"בוא אקח אותך הבייתה!", אמר לו השוטר. הודה לו האיש ועלה. אך את התרמיל המשיך להחזיק בידיו. "מדוע אתה לא מניח אותו?", שאל אותו השוטר.

"לא מספיק שאני בעצמי מקביד על הסוס שלך, אניח עליו גם את השק?"... ענה האיש.

והנה כשיצאנו ממצרים, נראה היה לי שאבא שלי מתנהג ממש כמו הבדיחה הזו. תשעים חמורים עמוסים בכסף וזהב יצאו אתנו ממצרים, ובכל זאת צרר אבא את המצות על שכמו!

"אבא, למה אתה מחזיק את המצות ביד ולא מניח על אחד החמורים, הסוסים או הגמלים?", שאלתי.

ואבא השיב: "המצות הן מצוה! מרב שאני אוהב את המצוה, אני רוצה לכבד ולהרגיש אותן בכל רגע ורגע!".

קוראים בענין

בדיקות ותוצאות

זה קרה בקיץ תשמ"ח. רבי משה יעקב ויס, רבה של שכונת נוה אביעזר בבני ברק, חש כי בריאותו מתערערת. בבדיקות שערך לא נמצא דבר, אך מצבו הבריאותי הדרדר והלך. חתנו, הרב משה יוסף פרידמן, שגר מכתב אל הרבי מליובאוויטש, והמענה לא אחר לבוא: "כדאי לבדק התפליו והמזוזות. אזכיר על הציון [=קברו של רבי יוסף יצחק מליובאוויטש]."

את התפליו של רש"י ירש הרב ויס מאביו הגדול, רבי אברהם צבי ויס. הקלף שעליו נכתבו הפרשיות היה נדיר באיכותו, וכתב אותן סופר סת"ם ידוע בצדקותו, רבי חיים סופר. גם התפליו של רבנרתם שלו היו מהדרות, והוא נשא אותן עמו מימי השואה.

מיד עם קבלת המענה מהרבי, מסר בנו, רבי יצחק ישעיהו, את התפליו ואת כל מזוזות הבית לבדיקה. התברר כי המזוזות ברבן נפסלו במרוצת הזמן. התפליו של רבנרתם היו זקוקות אף הן להחלפה, מפני ישגן.

לעמת זה, התפעלו הבודקים מיפן ומכשרותן המיוחדת של פרשיות התפליו של רש"י. רק את בתי התפליו המליצו להחליף לבתים חדשים, מכיון שהבתים הישנים יצרו בשיטות שבהן היה קשה לדיק ברובע של הבית מכל צדדיו. המשפחה לא אחררה להחליף מיד את כל הדרוש.

בינתיים נמשכו הבדיקות הרפואיות, וכעבר

זמן אתרו הרופאים את מקור הבעיה. הם קבעו כי הרב ויס לקה בגדול ממאיר, שפגע בבלוטת המגן ובטחול. הרופאים המליצו על סדרת טפולים כימותרפיים.

כאשר נערכו הבדיקות לקראת הטפולים התברר כי הטחול גדל עד פי שמונה מגדלו הטבעי. הפרופסור אהרן פוליאק, מנהל היחידה במחלקה להמטולוגיה ב'הדסה' ירושלים, פסק חד משמעית כי לא יתכן להתחיל בטפולים בשעה שהטחול מגדל כל כך.

בשלב זה שגר הרב ויס מכתב לרבי, והפעם כתב אותו בעצמו. הוא דווח על בדיקת התפליו והמזוזות, וספר כי תקנו והחליפו את כל אשר נדרש. לבסוף תאר את מצבו הרפואי והפיל תחנה להעתיר עליו בתפלה ולעורר רחמים רבים בעבורו.

תשובת הרבי מהרה להגיע, אלא שנראתה תמוהה: "מכתבו נתקבל, ומה טוב לבדק התפליו. אזכיר על הציון". בשום אופן לא יכלו בני המשפחה להבין מדוע יש צורך לבדק שוב את התפליו, לאחר שנבדקו זה עתה. בטוחים היו שחלה כאן טעות או אי הבנה. אך האב לא קבל את הטענה כי זו טעות, וסרב להניח את התפליו שלו. "אם הרבי מליובאוויטש כתב שצריך לבדק, יש דברים בגו", אמר. בינתיים החל להתפלל בתפליו של בנו.

כעבר כמה ימים החליט הבן כי אין מנוס מלבדק שוב את התפליו. הוא מסר את התפליו לידי הרב קנר, סופר סת"ם מפרסם

בבני ברק, אך הסופר אמר כי יש תור ארוך של ממתנים. הבן נאלץ לשתף את הסופר בספור וגלה לו כי זו הוראה של הרבי מליובאוויטש. כאשר הסופר שמע את הדברים הסכים לבדק את התפליו ברבמקום, אף שהוא עצמו לא נמנה עם החסידים.

כאשר פתח הסופר את הבתים החדשים של רש"י, שאליהם הכנסו הפרשיות המהדרות, קרה דבר מוזר: כשלושים אותיות שלמות, ממש פסות של דיו בצורת אותיות, נפלו על השלחן מתוך הפרשיות. ככל הנראה בשעה שהכניסו את הפרשיות לבתים הפעל עליהן לחץ, ומכיון שהקלף היה ישי, האותיות פשוט נשרו ממנו. כלומר, הפרשיות המהדרות נפסלו מיד עם הכנסתן לבתים החדשים!

ברבמקום רכש הבן פרשיות חדשות והן הכניס לתפליו. מיד למחרת בבקר נסע למרכז הרפואי 'הדסה', לספר לאביו על התגלית הגדולה ולמסר לו את התפליו הבדוקות. האב התרגש מאוד ובקש מיד להתפלל

שחרית בתפליו החדשות. בעוד האב שקוע בתפלה, עטור בטלית ותפליו, נכנס אל החדר הפרופסור פוליאק, ואמר כי עלה בדעתו לנסות בכליזאת להתחיל בטפול הכימותרפי. זה היה מוזר, כי עמדתו בעת האחרונה הייתה נחרצת נגד בצוע הטפול במצב הנוכחי.

למחרת הטפול הראשון נעשה צלום כדי לבדק את מצב הטחול. כאשר קבל לידיו הפרופסור את הצלום, הביט בו נדהם ומשתאה וקרא בהתפעלות: "אני לא מאמין! הטחול פשוט הצטמק עד כדי רבע מגדלו הקדם".

לעיני הבן השנה הפרופסור את שני הצלומים זה לזה, והוסיף לומר בהתפעלות כי זו תופעה שאין לה אח ורע. "מעולם לא נתקלתי במקרה דומה", אמר, "וגם אין בספרות הרפואית דיווח על תופעה כזאת ממקום אחר בעולם".

הטפולים נמשכו עד תמם, וכעבר כמה חדשים חזר הרב ויס לביתו בריא ושלם. זמן מה לאחר מכן, לקראת חגי השבועות, נסע הרב ויס לארצות הברית כדי לבקר אצל הרבי ולהודות לו. הוא נפגש עם הרבי והשתתף בהתעודיותו, ומאז נעשה חסיד של הרבי. מאז נסע עוד כמה פעמים אל הרבי, וזכה לקרוב ולחבה מיחדים מצדו.

כאשר בנו, רבי יצחק ישעיהו, היה מספר את הספור נהג לסים ולומר: "זה היה בעבורנו שעור חשוב בשביל להבין אמונת צדיקים אמיתית מה!".

בית משפחת גאולה

שרי: טוב לראות אותך במצב רוח כשפר! אתמול היית נראה קצת כדבדב...
צביקה: נכון. בי יש ימים שבהם אני לומד ועושה מעשים טובים וכרגע במצב מצוין. אבל יש ימים שבהם אני פרגיש היבטלין של העיר! בלי שום חשק לעשות משהו מועיל... וזו לא הרגשה טובה. המעלה היחידה היא, שגמלים כאלו אני מבקש יותר מעליך הלב להגאלה כבר תגיע...

שרי: אתה צודק בבקשה שלך, כי הגאלה באמת התחילה בזכות גבורות שהיתה "בחיצי הלילה", בזמן הכי חשוף! זאת אומרת שיש מה לקוות לגאלה, גם בזמנים ירודים...
צביקה: אבל שימי לב שניצאת מצרים עוצמה, היתה "בעצם הזיס", בזמן שהאור גדול. זה מלמד אותנו שחננו זקוקים לגאלה לא רק בשחושך מסביב, אלא גם בשנהמפצב מואר וטוב. גם בזמנים טובים צריך 'לצאת מצרים' - לרצות להגיע למצב עוד יותר טוב. את הגאלה מתאים לבקש - גם בזמן של חשך וגם בזמן של אור!

שרי: אתה צודק בבקשה שלך, כי הגאלה באמת התחילה בזכות גבורות שהיתה "בחיצי הלילה", בזמן הכי חשוף! זאת אומרת שיש מה לקוות לגאלה, גם בזמנים ירודים...
צביקה: אבל שימי לב שניצאת מצרים עוצמה, היתה "בעצם הזיס", בזמן שהאור גדול. זה מלמד אותנו שחננו זקוקים לגאלה לא רק בשחושך מסביב, אלא גם בשנהמפצב מואר וטוב. גם בזמנים טובים צריך 'לצאת מצרים' - לרצות להגיע למצב עוד יותר טוב. את הגאלה מתאים לבקש - גם בזמן של חשך וגם בזמן של אור!

שרי: אתה צודק בבקשה שלך, כי הגאלה באמת התחילה בזכות גבורות שהיתה "בחיצי הלילה", בזמן הכי חשוף! זאת אומרת שיש מה לקוות לגאלה, גם בזמנים ירודים...
צביקה: אבל שימי לב שניצאת מצרים עוצמה, היתה "בעצם הזיס", בזמן שהאור גדול. זה מלמד אותנו שחננו זקוקים לגאלה לא רק בשחושך מסביב, אלא גם בשנהמפצב מואר וטוב. גם בזמנים טובים צריך 'לצאת מצרים' - לרצות להגיע למצב עוד יותר טוב. את הגאלה מתאים לבקש - גם בזמן של חשך וגם בזמן של אור!

מחכימים ונהנים

לא מרכין ראש

שנים רבות היה הרבי מליובאוויטש נוהג ללכת רגלי מביתו לבית המדרש '770' ובחזרה. יהודי, תושב המקום, שאינו חסיד חב"ד, היה נקלע פעמים רבות למסלול הליכתו של הרבי, ובכל פעם היה הרבי מרכין את ראשו כלפיו, לאות שלום. פעם אחת הבחין היהודי, כי לעתים פוגש הרבי בדרך גם תושב גוי, אך אינו מסתפק בברכת שלום, אלא עוצר ומחליף עמו כמה מלים. בהזדמנות אחת אזור היהודי עז ושאל את הרבי, מדוע הוא מקבל רק הרכנת ראש, ולאוי הגוי זוכה שהרבי ישוחח עמו. השיב הרבי: "מימי לא הרכנתי את ראשי כלפי גוי, ולכן אין לי ברה אלא להחליף עמו כמה מלים".

הרבי מדבר לילדי ישראל

"הקדוש ברוך הוא נמצא עם כל ילד יהודי, בן או בת, ועוזר לו לעבר את הגלות, הן בלמוד התורה והן בגשמיות. כי כאשר 'המפקד העליון' - מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא - נמצא יחד עם הילד, כביכול, הרי פשוט שאף אחד לא יכול להפריע לחיל ב'צבאות השם' מבצוע פקודתיו של המלך העליון!".

(משיחות ל"ג בעומר לחיילי צבאות השם)